

som vi have fulgtes med ved den ny Sølovs Udgivelse. Derfor er der naturligvis forskellige Berøringspunkter mellem Søloven og det nærværende Lovforslag, idet dette har gaaet ud fra, at det i alt væsentligt, men ogsaa kun i alt væsentligt, burde bygge paa Søloven, saaledes at det altsaa ikke maatte komme i Strid med denne. Der er for det første en Bestemmelse i Søloven, som Lovforslaget ogsaa helt igennem har respekteret, og ved at omtale den vil jeg ogsaa komme til at svare paa det Spørgsmaal, den sidste ærede Taler gjorde. Det er nemlig Bestemmelsen i Sølovens § 43, som udtrykkelig indeholder den Bestemmelse, at i Tilfælde af Stranding skal Skipperen forestaa Bjærgningen, det vil altsaa sige, at han, hvis han er om Bord, er den, som er berettiget, til at afgøre de Spørgsmaal, som der freimbyde sig angaaende Forholdet til den hele Bjærgning, og der er Stillingen den efter Lovforslaget, at ingen kan paanødske Skipperen Bistand. Der staar i Begyndelsen af § 6, at dersom et Skib strander, og Skipperen er med, saa har han fuldstændig Lov til at sige: Jeg vil ikke have Bistand af nogen, jeg skal nok hjælpe mig selv, og i saa Tilfælde er ingen berettiget til at paanøde ham en saadan Bistand. Det samme er for Resten ogsaa Tilfældet efter Forordningen af 1836; men det, som Lovforslaget gaar ud paa, er, at give Regler for, hvorledes der skal forholdes, naar han begærer det offentlige Bistand, altsaa begærer Bistanden. Saa indtræder det, at Bjærgningsloven ene er berettiget til at hylde den Bistand, som skal hylde fra Land; men, som sagt, naar Skipperen er med, er det ham, som i saa Henseende skal have at bestemme, om man skal forlange det offentlige Assistance eller ikke. Man maa saaledes ikke hævte Blikket paa § 4, tredje Stykke — dette handler egentlig kun om Bjærgningslavenes Berettigelse til at overtage Bjærgningen over for andre, som ellers kunde ønske at overtage den, men giver ikke nogen som helst Berettigelse til at tvinge Skipperen til at modtage Hjælp, naar han ikke vil have den. I saa Henseende maa Opmærksomheden henledes paa § 6, Begyndelsen, hvor Reglen er udtalt.

Et andet Punkt, hvor der bliver Spørgsmaal om Forholdet mellem Søloven og den her forelagte Strandingsslov, er med Hensyn til de gamle Regler om Bjærgningslønnens Fastsættelse. Der ville jo de Herrer maaske vide, at de ældre Bestemmelser i Christian den 5tes Lov, der i Henseende til Bjærgningslønnens Størrelse skelner imellem, om noget bliver bjærget paa Forstranden eller længere

ude eller endelig særligen, om det bliver bjærget i rum Sø, idet der nemlig kan tages indtil Tredjedel af Værdien i Bjærgningsløn for, hvad der bjærget paa Forstranden, og indtil Halvdelen af Værdien, naar det bjærget ude paa Søen. Disse Bestemmelser, vil man jo vide, bleve ophævede ved den ny Sølov, hvis Regel er i alt væsentligt den, at Bjærgningslønnens Størrelse altid overlades til Rættens Skøn, og der indeholdes i Søloven kun en Bestemmelse om, at Bjærgningslønnen i Reglen ikke maa overstige en Tredjedel af det bjærgetes Værdi, men den kan dog i enkelte Tilfælde gaa højere. Nærværende Lovforslags Stilling til disse Spørgsmaal er jo den, at det, der her staar, ikke kommen i nogen Strid med Søloven, thi det eneste Tilfælde, hvor den nærværende Lov her giver nogen selvstændig og ny Regel om Bjærgningslønnen er i § 13, men § 13 handler slet ikke om det Tilfælde, hvor noget bjærget i rum Sø; § 13 angaar væsentlig Forholdet mellem en forstrandsberettiget, naar ingen Gjer melder sig, og saa Bjærgerne, og denne Paragraf omtaler kun saadanne Tilfælde, hvor der er bjærget paa Forstranden, men slet ikke saadanne Tilfælde, hvor der er bjærget i rum Sø, og hvor der efter de ældre Regler kunde forlanges Halvdelen i Bjærgeløn. De Tilfælde, som omhandles i § 13, ere udelukkende saadanne, hvor vistnok Reglerne i Søloven, at man i Almindelighed ikke kan gaa ud over en Tredjedel, ville finde Anvendelse. Naar Bjærgelønnen skal kunne overstige en Tredjedel, udfordres det, at Bjærgningen har været forbunden med større Fare eller været ualmindelig anstrengende, og det vil i Almindelighed ikke være Tilfældet med Hensyn til de Forhold, som omtales i § 13, som ikke handler om det Tilfælde, hvor noget bjærget i rum Sø eller langt ude. Paa dette Punkt tror jeg derfor ikke, at der er nogen som helst Uoverensstemmelse mellem Søloven og det forelagte Lovforslag. — Derimod er det med fuld Forsæt, naar der i § 13, sidste Stykke, er gjort en Afvigelse fra Sølovens Bestemmelser. Jeg tvivler egentlig meget paa, at man i det hele taget ved Redskrivningen af Bestemmelserne i Søloven har tænkt paa Forholdet til Forstrandsejeren. Man har uden Tvivl ved den Bestemmelse om Bjærgelønnen, der findes i Søloven, tænkt paa Forholdet mellem Bjærgerne paa den ene Side og paa den anden Side Skipperens eller Gjerens Fuldmægtig, eller overhovedet dem, som varetage Gjerens Tare. Men der er i Søloven næppe tænkt paa det Tilfælde, at alle disse Interesser ikke komme frem, og at der væsentlig kun bliver Spørgs-